

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócny
Naposj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njech ty spěwał
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeň pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočů ty.

Z njobjes mana
Njech ól khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Klěž Bóh poda,
Wokřěw će. P

• Sserbske njedžělske łopjeno. •

Budyschin

20. septembra 1925

Bauzen

Čiřičež a nakład Čsmolerjež knihičiřičežernje a kniharnje šap. družšt. i wobm. ruř. w Budyschinje.
Wulhadža łóždu šobotu a placzi na měřaz 15 šlotnych pjenjeřłow.

15. njedžela po šwjatej Trojizy.

Sczenje Mattheja 6, 24—34.

Šajke lubosne sczenje ša dženzniřchu njedželu, kať polne tróřchta a ša czař pičezó pičihódné. dokeľ wiřhať žiwjenje pičezó telko starošcžow nam napoloža. Powoščitrowne wěrnosće tu toho sczenja šo njemóža huřto doječ wospjetowacž, dokeľ šo i wjeřičha potom najbóle na nješabudže, hdyž měłó šo najbóle na nje špominacž. A runje w tym, řchtož starošcže nastupa, ma šo woprawdžite řchšesćijanřtvo wupolařacž, dokeľ starošcže, kať je tu našch šbóžnik nam řakaže, šo ženje i prawym řchšesćijanřtвом nješnjeřu.

Šo bychmy pak to prawje wopominali, chze nař Jesuř najprjedy na to dopomnicž, šo mamy my tola wřchitko wot našchego Boha, a šo řmny tohodla winojcži, jemu řkuzicž se řwójim žyřm žiwjenjom. Něłotre řtucžki prjedy řnjes Jesuř nař na to pořasuje w řwójim přědowanju na horje, kať njemudre to je, řebi řemřke řchazy hromadžecž, řiž wřchaf njemóža tola nam žane wěřte wobředženřtvo břeč. Tež řadanje po řajřich řchazach na řchaj duřchi řeřchłóžji; řchetož hdyž řchaz je, tam je tež wutroba! Šo tym hacž cžłowjeř řwój řchaz w řemřkich abo nješbješkich řubłach widži, ma šo jeho žyře řmřřlenje. Tohodla šo řadanje po řemřkich řubłach njehodži ženje i prawej pobožnosćur řjednocžicž. Niřhłón njemóže dwěmaj řnješomaj řkuzicž na jene dobo, pak Bohu, pak řadanjam a řadosćam řwójewe wutroby, kotraž na řemřkich řubłach wiřny.

Š tym pak řwiřuje to, řchjed cžimž Jesuř nař warunje w našchim řczenju. Řchetož kať řches to, šo řebi po řemřkich řchazach řada, tať šo cžłowjeř tež řches starošcže wotwiř-

nje cžini wot řemřkeho a i tym řhubi Boha a jemu wjazny nješkuzi. Tohodla nam Jesuř w našchim řczenju řchitrowłó: N je řt a ř a ř e ř e ř o! Na dwójate nař řchit tym pořaže: i I. To wam njeje trjeba; wy řeže tola Bóže džěcži, a i II. to wam nješchitje; řchetož wy řeže ř řěřchemu powołani. Daj nam, řnjesže našch Wóteče, wjeřólu wutrobu, kotraž wřchitke starošcže na tebje položi a řebi da na twójej hradže řpodobacž. Šamjeň.

I. Jesuř chze nam prajicž: wy řeže tola Bóže džěcži, tohodla wam njeje trjeba, šo staracž! Wospjet mjenuje Jesuř Wótčowřke njeno Bóže, řchetož wón chze tutemu cžěmnemu duřkej wobaracž, kotřny řebi žiwjenje cžeřke cžini se řwójim starošcžemi, hdyž šo pičezó prařcha: Šchto budžemy řeřcž, řchto budžemy pičž, řchto budžemy šo wobłecacž a tať žyře řabhdže, šo je Jesuř řakařať šo staracž. Tať něłotry wřchaf budže řchit tym prajicž, šo je lořko, to řakařacž, ale bjes toho njendže, šo šo staramny.

Tať móže nan a řastarať řwójewe řwójby a žiwnosćer prařicž: Šdy byř wřchemu w domje a dworje a na polach hieč dacž chžny kať dže, řchto by potom byřlo? Ššamo wot řebje ničó nješchindže do brožnje a do pinzy, řamo wot řebje šo mi ničó nješchida, řchtož řam ša řebje a ša řwójich trjebam; ja šo tola dnyřju staracž.

A macž a řospořa budže nam prajicž: Šajke by drje byřlo, hdyž ja nješbyř džělacž a ša řwójich šo staracž chžny, šo by ša džěcži a cželedž wřchto w prawym czařu hotowe byřlo, hdyž nješbyř łutowala a wřchto wobřarala? A nješpomina japořchłó řatwoř w 1. řiřče na řimothēja: Šchtož pak řch řwójich, wóřebje řwójich domjazyřch, njewobřtara, řón je wěru řapřěť a je hórřchi dnyřli póhaň? Potařkim ša dom mamy šo wěřcže staracž!

A ištóž ma hwoje powołanje a hwoje jastojnstwo, temu pla-
czi Pawole słowo: Schtóž ma službu, tón njech služby hlada,
tón ma ho potajkim wo to staracž, so by wšcho prawje dofonjal, a
po hotowym a hwojnje dofonjanym džele budže sbože dobreho
hwojdomnja woptacž móž. Wopokaž ho pschezo jako hwojny jasto-
nik, pschetož ty stejich w Božej služby a hladaž ho, so njeby
nicžo jakomdžil!

A staroscž wo jene nam tola Jesuž tu w 33. stuezzy pschitaja:
Phtajcže pał najprjedy Bože kralestwo a jeho prawdosčž, dha du-
dže wam to wšchitko pschidate — to je staroscž wo našchu duschu.
Tu dyrbi potajkim kóždy ho prózowacž a staracž, so by to jene
dobny, ištóž nusne je, so by duscha měla hwoju domišnu.

A wobhladujenty hēbi hewal Jesužowe słowa: kał naležnje
naž napomina, so by kóždy hwoju činil, ištóž ma ho wot njeho
žadacž. To wón nam tohodla tež tu njesatajuje, so bychmy i žyła
ho starali wo to hwoje; hwoje pschitkušnosče ma ho wě kóždy
dopjelnicž. Jesuž naž bóle psched malej wěru warnuje, kotraž
nam našchu wutrobu njeměrnú a czežku činí. Tu jej pobra-
chuje doměrjenje k Bohu Wótzej! Wěy ho dyrbinu Boha wysch-
sche wšcheho bojecž, jeho lubowacž a ho jemu doměrícž. Schtóž
pał tajke doměrjenje ma, tón ho njestara bojasnje wo jutšich
džen, wón činí to hwoje a pschewostaji Bohu wšcho druhe! A te-
mu nam Bóh tutu semju njeje dał, so bychmy pschezo žarowali a
je staroscžemi ho wobcežowali, ištóž móhl nam pschichod pschitajcž
abo ištóž móhlo nam w pschichodže pobrachowacž. Sdy by džecžo
k hwojimaj starichimaj prajilo: luby nany, luba maczer, imě-
my w imje hišcže něšcto k jědži, budženty ho móž swoblefacž?
— by ty drje a i prawom prajil: tute džecžo drje je khore abo je
w czežkich myšlach! Strowe džeczi hū wjēkole, nječinja hēbi ža-
nych staroscžow. Tajkim ho tohodla pschirunaj, pschetaž ty hū
Bože džecžo a twój njebjeski Wótž je hišcže žiwny, a tón wě, czeho
wy potrebacže. Wón wam dawá wšchitko wšchēdnje, ištóž wy
trjebacže, tež to, na cžož hēbi wy njemhlycže a ho njedopomnicže.
W doměrjenju na jeho móž a dobrotu a mudrosčž namakamy pra-
wy trojcht, tohodla njetrjebamy połni staroscžow bycž. Bóh ho
wjēle lēpje ja naž stara hacž bychmy my i žyła dofonjeli. Kotryž
ptacžki pod njebjeskami sežiwja, kiž njebyja a nježněja ani njeho-
waju do bróžnjow, kotryž lilije na poli tał wodžewa, kaž tež Salo-
mon we wšchitkej hwojej kražnosčži njeje wuhotowany byl, tón tež
nam, hwojim džecžom, i tym wšchēdnje dawá widzecž a spósnacž,
kał pschecželny wón je.

Pola Bohanow, kiž žaneho Wótza w njebjeskach njejnaja, je
wšchak ikerje srojumliwe, so ho straja, niž pał pola kšchecžijanow,
kiž wjedža, so Bóh jich lubuje. A hdyž tež ho cži tam a hēn njeje
tał išklo, kaž hū hēbi to myšlit a pschak, je tola wšcho jara dobre
bylo, kaž je wón to činil, abo so je cži něšcto wšak. Wone
je cži pschezo jažo dožahało, ištóž je cži pschicžil. Wěy ho tohodla
njetrjebamy wo to staracž, so měli hnadž wudospolnjecž, ištóž
móhl Bóh hābcž — cžin ty hwoje, a tež Bóh budže hwoje cžinicž
k twojemu sbožu! Wón ho stara ja naž a naž wobranuje
prjedy hacž nty ja tym pschindženty, kajki strach je nam hrosny,
kajka nuša naž wobdala.

A je wšchēni hwojimi srodobami a staroscžemi tola nicžo
njemóženty dozpicž. Jesuž praji: Schtó je bjes nami, kiž by hwo-
jej dołhosčži móhl jedyn kochč pschitajicž, hacž by wón ho runje
wo to staracž? Boža wola ho dopjelni, hacž my cžemy abo niž,
žane mróčzele njemóženty sahacž a hloncžne wjedro hēbi ani se
hwojimi staroscžemi njemóženty wunuwowacž. Wón lošt a wětry
wodži a wšchitke mróčzele, pucž, po kotrymž ho khodži, tym hwojim
sjewicž wě. Pschirunamy ho w našchim žiwjenju wuczomžam,
kiž ani cžab ani džēlo njepostaja. To je mišchrowa mēž
— tał tež my njepostajamy pucž, po kotrymž dženty, to cžini Bóh.

Cžim pschluchnišchi my budženty, cžim lēpje ja naž. Kaž wu-
cžomž njewě, k cžemu džēlo je, kotrež jemu mišchtr kasa, tał my
njewěny, k cžemu je dobre, ištóž Bóh nam iczele, jenož so bychmy
ho prawje hwojny wupokajali. Bóh, kiž je nam žiwjenje dał a
džeržak hacž do tuteho cžaba, njedyrbjak wón tež dale hwoje wězy
rosunicž? Wón cžze, so bychmy ho jemu połnje doměrili. To je,
k cžemuž naž Jesuž napomina. Wam njeje trjeba, so ho sta-
racže, wy icze wšchak Bože džeczi.

II. A dale naž na to pokaze, so nam njepschitjeji, ho staracž,
pschetož my hmy k lēpschemu powołani.

Njejjcže dha wy wjele wjazny džili wone? praji Jesuž, jako
bēšche hwojich pschlucharjow na ptaki pod njebjeskami pokajal —
njejicže wy tež wjazny džili trawa abo kwētki, kotrež rostu a kčēja
a potom ho pschecžēja a wušhny? W stwórbje je, k kražnje ho
tež wšcho w hwojej pschi a rjaných barbach nam pokaze, wšcho sa-
konju hūjercže podcžihnjene. Kóžde lēto to phtjenty kaž hūžo
Wójsaž to w hwojim 90. psalmje praji: runje jako trawa, kotraž
wšchak bōrny swjadnje, kotraž rano kčē a sflow swjadnje a na wje-
cžor pschecžena budže a wušhnyje. A hdyž tež mamy nty na kam-
nym wunwječju džil po našchim cžēle — hdyž mamy swjadnyčž
kaž trawa — hdyž tež mamy nty precž hieč jako rēka precž dže —
njeje to tola našch pschledni nam wot Boha wotžudženty samēr
— ně, kajke kražne wuhlady: Schtóž tu stona, sdyhuje, to tam
budže žyle strowe, w ktabosčži b'dže wušhnyte, stanyčž budže rjenje
nowe; tu naturke wšchitko je, tam pał budže duchowne.

Saj, my hmy wjazny hacž trawa na poli, wjazny hacž ptaki pod
njebjeskami, a hdyž tež tu nimamy žaneho wobstajneho mēsta,
namakamy tola horjekach wēčnu domišnu! Saj, so bychmy tu
tón sbožny kōnz dobyli a ja njōn ho w tutym cžabnym žiwje-
nju pschitowali, wo to ho starajmy; so bychmy pschiberali kóždy
džen na našchim inustkownym žiwjenju a ho dali wobnowicž
psches ducha našcheho sbožnika; wo to ho prózujmy, so bychmy
jemu wēčneho žiwjenja dželomni byli. Schtóž je hwojini Bohom
ijednocženy we wērje — wunwženy psches hwojeho sbožnika —
w hwojim žiwjenju hwoj pucž dže, tón ho njetrjebawšchi njestara
wo wězy tuteje semje, ale wón phta to jene, ištóž nusne je; wón
cžini hwoje pschitkušnosče, tola wón wě, so budže jemu wšcho
dalšche pschidate. Tohodla phtajcže najprjedy Bože kralestwo a
jeho prawdosčž, prawdosčž, kotraž psched Bohom placži a kotruž
wón hwojim džecžom dawá.

Alle njeje jich džēnža bohūžel wjele tajkich, kiž hū žiwi, jako
by Jesuž prajil: phtajcže najprjedy semske kubla, dha budže wam
Bože kralestwo a wēčna sbožnosčž hama wot hēbje pschidata. Ně,
je-li naž Bóh k wēčnemu žiwjenju potwōkał, dha wón cžze, so
bychmy jeho hameho tu byli a so naž nicžo njeby i jeho ruky wu-
torhnylo. Wón cžze naž wjele bóle wuhotowacž, so bychmy dobre
kaž sle dny prawje snejšli; kóždy džen ma hwoju wobcežnosčž;
a hdyž jutšichi cži pschitjeje cžerpjenje a nužu, cži Bóh tež mozy
da, so by tute cžerpjenje snejšl, haj budže tu cžžu k tomu wuži-
wacž, so by cži psches nju žohnowanje dał a cži hwoju pomoz
šicžil. Wón wšchak je nam pschezo tał blisfo, my jeho njewidži-
my, ale jeho prawa ruka naž tola wodži. — Jedyn nan bēšche
hwojeho hynka pschlōstacž dyrbjak, dofelž bēšche njepokkušny byl.
Kał phtaka hynk niž jenož tohodla, so je hwoje pušti dostak, ale tež,
so je nan na njeho sly — wón wšchak njewě, so je nan jemu tał
blisfo a so jeho nan tola tał lubuje a so je jeho kšostak tola wo-
hēbje tohodla, so by hynk něšcto praweho natwōrnył a tał kam
hwoje lēpsche i tym mēł. Bóh je cži tał blisfo, wón cžze, so by
ty jeho phtak a namakak a wnim sa cžab a wēčnosčž prawny
wotpocžinł mēł. Sdyž je nuša najwjetšcha, je Boža pomoz naj-
blisšcha. Bóh cžze, so by cži tež psches nužu pomhane bylo.

A prajšešči so skoncžnje: móžu teho šebi wěšty bječ? — dha pohladaj na Jesuša, teho kiž je šwoje žiwjenje wostajiti ja tebje — mēnišči, so by to činišči, hdnž njeby wótzowišku lubošč hu- bjentym a šhubjentym čłowiškim džeczom psches to šwěščicž mohł, kiž wschał nochze, so bychu šhubjeni byli, ale so bychu wěczne žiwje- nje měli? W Šhrystušu widžišči a mšachi Boha, wot njebo šhonišči Bože wotpohlady i tobu — haj, my manty bohateho wótza, chze- my šo jemu dowěricž; wšykoti šamer leži psched nami, prózuje- my šo, so bychmy jón dozpili. Bóh wschał dyrbi nam pomhacž, so by šo wschitko radžiko, wón chžyt je šwojeje lubošču tohodla naš wješč, so njebychmy na sachodne hladali, ale jako Bože džecz i jeho byli a wostali ja čzašne šbožo a ja wěcznu šbóžnosč. — Tuž nje- staraježe šo, wy šče Bože džecz i šče postajeni ja herbow Božeje krašnosče.

Danski filozofa i njenom Harald Soeffding je nabožinsku- filosofišku knihu pišal; w njej šo praji, so šo ničžo nješubi, ščtož hódnošč ma. To je ščesčjanška myšl. Pschetož ščto je hewał ewangelišon, hdnž niz wješkola powěšč, so Bóh Wótž wšcho šdžerži, ščtož hódnošč ma. Pschirodošphtni naš wucza myšl wo šdžerženju mozow, ščesčjanška nabožina pał myšl wo šdžerže- nju hódnošč; tał režu Jesuša wo nješachodne hódnošč i jenot- liweje čłowškeje dušče, to je powěšč, so je Bohu njemóžne, šwoje džecz i janicžecž; wšcho je jemu hewał móžne, ale tym šo šarjež, kiž jeho pytaju, je jemu njemóžne. — Šajka wješkola powěšč: Šhrystuž je šmjercž i móž wšal. W nim je nam Bóh žiwjenje dał, nješachodne žiwjenje, ščtož w nim wostanje, budže žiw, hacž runjež wumrēje, i tomu je čze Bóh powołał! — Šóždy wotomil wumrēje čłowjeł, tał je šo něhdže woblicžilo; dž i ja Jesušom, a twoje njeno budže šapšane w knihach žiwjenja a tebje ničžo wjazn njemóže dželicž wot Božeje lubošče, budžesč žiw. Jako bēchu šo stareho italškeho pohoncža nihdže prasheli, ščto wón šebi najbóle pscheje, wón wotmołwi: morire in pace con dio — to je: wumrēč w mērje i Bohom! Šajke šnadne a tola krašne pschecze! Šuby čitarjo, nještaraj šo, ale džerž šo i Bohu w Šry- stužu a wšcheho šmēšesč došč — budžesč škoncžnje šbóžny. S. w. S.

Čzaš je hnada.

We wješknej forcznje šdychowachu štyšnje hušle, dokelž jich trunty bēchu wopał šespinane. Šstusčachju rjewanštemu wucze- rjei Davitei Bossei, kotryž tam wješknu mlodžinu wuczesche, po hudžbje nožki wustojnje štajecž. Wješkni hólzy, kotkiž šo nješkne- džachju abo njemóžachju na tutym wuwucžowanju — ja něko- trych bē wono wješkele, ja někotrych po wščem šdaczju čwila! — wobdželicž, štejachju wonkach psched wotnami, ruzy w šholowach, — je to tał moda, njech tež niz pēna! — a pschihlowachju, nób i wotnowym šchlenzam kłoczjo, tał towaršchojo škakachju a šchly- rachju a šo wjercžachju. — Šajki to napohlad, tajke i wotnowym šchlenzam pschitkoczene nožy, to šnadž wěšči wot wšchelafich kwažow a ščezžinow jow, na kotrychž šo to na wotnowych šchlen- zachju jowjachju a šady nich hólče a hólče, stare a mlode woblicža.

Šewanški wuczeč Davit Boš bē troščku nadpadna woškoba: jeho postawa bē šucha, w jeho woblicžu wustupowachju šosče, jeho čžemnej woczžy šhladowaščtej šrudnej do šwēta. W šwojich mlod- nyh a lēpschich lētach bē něhdny byl i wumēškim rejwarjom a bē w mēštach wucžil rejwacž. Šo čzaš njebēchu mēščzenjo wjazn i nim špokojom; tał na boł štajeny a tał rjež ja mēsto doškuzeny, postčizowasche šo nětko na wšach jako rejwanški wuczeč je šnad- nišchimi placžijnami. Šwoju šwojbu šamēšniwšchi w malej wješkny Mōrow, čzahasche w lēczu po wšach wokoło, wucžo rej-

wacž; w šymje šhodžesche wot forczny do forczny a pišlajšče i rejam.

Ból a šobuzelenje šaczuwasche to w dušchi, wohladowšchi jeho šedžo pschi šchlenzy čžopšeho napoja: mokre čžorne wlošy na blēdym čžole a hladajo i čžemnymaj woczžomaj runu mēru na jedym dypł, hušlowasche jenu reju po druhej. Jeho hušle bē- chu i wjetšcha pschelošowane, a to hiščeže jara; tola čži, kotkiž to tam wokoło njebo w pota polnej tołkanzy teptachu, justachu, rejachju, nješklyšachju to. Tež Davit šam to wjazn nješphtny; jeho wuščki bēšchtej tupej, kaž tež jeho dušcha. Wobhužł to, tutón Davit Boš!

W lēče bē to ja njebo kuš lēpje, hacž runje to tež ničžo i šmjercžu njeje, — druhdy šnadž pał tola jara! — wucžicž wješk- nyh hólzow rejwacž a rēczecž, hušlowacž a rejwacž wšcho na jene doba a to husto došč pschi wulkej horzocze. Tola čžinjesche to bješ myšlow a jeho wucžomzy čžinjachju po nim, špytajo škakacž kaž wón, husto došč tał nješepje, so mējachju pschihladowarjo ja wotnami šwoje wješkele.

Tola ras šasta na dobo hušlowacž, šluchajo i wobēmaj wu- šchomaj. Šwón bē šajwonil a woni nješklyšachju kažčež nimo wot- now. Bē něščto w nim, ščtož jemu šakajowasche, dale rejwacž; na pschewodjenje pał tež nochžysche pohladacž, tuž šo šhdže a pocža hušle hlošowacž. —

Na dobo i nim bē tež niščtón drugi šluchajo hłowu posbēh- mył, Rudolf Brachmann, študenta lēkarštwu, kotryž w forcznje pschi šarancžku piwa šedžesche. Bē duzy dom i pučžowanja, kotrež bē pēšchi čžinišči; jeho macž bē wudowa a bndlesche w šukodnym mēščje. Jeho woblicžo bē pēne a rjane, to najrjesche w nim pał wulkej wurajapolnej woczžy, i kotrymajž na pschewodjenje šhladowasche. Nětk šapocža šam je šobu rēczecž: „Nimo — nimo — nimo —!“ Šorcžmarčka, kotraž tam na pol špižy nobajzu pschetowasche, pohladny na njebo, mēnjo, so je ju wołał. Tola študenta wobarasche: „Nē, nē, wšach šwón woła tał: nimo — nimo — nimo! Nješklyščicže?“

„Šaj!“ šdychny šorcžmarčka, „hdny je čłowjeł morny, je wšcho nimo!“

Wšodženz ščahesche i hłowu: „Nē! Šenož čzaš hnady je nimo, a potom pschindže šudjenje!“

Šorcžmarčka hladasche kuš špodžiwana na njebo. Tuž pschi- staji študenta: To je doponurjenka i džeczazych lē! Jako bē mój nan hiščeže žiw, bndlachmy we wješkny, kotraž mēšesche tež jenož jenicžki šwón. Šdnž i tutym šemrētemu šwonjachju, by moja macž prajika: „Šstusčich, tał wón woła: nimo — nimo — nimo! Pschetož čzaš hnady ja čłowjeł je nimo, a nětk pschindže šudjenje!“

Šoščenžatka mjelčesche; tute šłowa bēchu jej njelube, tola študenta bē jeje šošč a tuž njechajšche napšchecžowo rēczecž. Tu- tón šam wosta šamšlenty šedžo a pocžinasche šonicž, šonicž wo lētach dawnyh, lētach džeczatštwu. Wohlada šamoho šo šažo w mēšacžku, do kotrehož bē macž po nanowej šmjercži čžahnyta. Bē to čžoply lēczny džēn kaž džēnka. Šhwatasche je ščule dom nimo durjow stareho krawza, kotryž bē jichny a tohodla pschezo we ložu. Bē šo tam wjele ludži šhromadžilo; wczipny šo tež wón do nich kłoczesche. Tu wušklyšcha naštrōžazu nowinku: džowka krawza bē šo wobwēšnyta. Štarž wolasche, we ložu ležo, nje- pschestatowajž: „Šač móžesche ty tole čžinicž! Šač móžesche ty tole čžinicž!“

Wona njemóžesche ničžo lēpsche čžinicž hacž šo wobwēš- nycž!“ šorcžesche pōdla njebo hloš; drugi pschida: „Njebē ničžo hódna! Š njej njeje ničžo šhubjene!“

Tu wocznicju šo kuchinške durje, mužoj nješklyšachju čželo do kuchiny. Woblicžo bē rojnje ščahane, šwojaty mēč šmjercže nje-

bě s nicžim w nim wojnamjenjenu. Bě chyzla jawodžecž šhrěšče-
nja pšhecžiwu 6. kasni hrěšcho pšhecžiwu 5. kasni! A tutón nje-
škutk bě posledni staw rjeczasa, kotrehož stawy lute hrěchi.

„Do boka!“ wołachu noscherjo. Sólz njemóžesche šhwat-
nirwe doseč s pucža, tuž šo ruka šamomordarči dótkny jeho ruki.
To nadpadny jeho tajke nastróženje, šo čžekny wot měštna šru-
doby a hrosnojče a běžesche a běžesche, doniž šo pšchi macžernym
štolzu š femi njeswjesjy a wótse pšakajo šwoju hłowu do macžer-
neho šlina njesarjy. Macž móžesche šedma šhonicž, ššto jeho
taš nastróžalo.

Ludžo prajachu, šo njemóžesche nicžo šepsche čžinicž! taš
šfóncži, kaš šo by chyzl něššto š trošchtej pšchistajicž. šfóncžnje
šwojej macžeri podatu rošprawu.

„Šsamomordarštwu njeje ženje nicžo dobre, rjekny macž.

„Ale ludžo praja, šo njeje nicžo hódna, šo š nej njeje nicžo
šhubjene!“ šnapšhecžiwu hólčez. (Šotrəcəwanje).

Zyrkej a štat.

Praschenje nahódnoščenja šamóženjow šajmuje jich nětkle
wjele, po prawom drje wšchěch. Šchtóž bě prjedy optimista, t. r.
šchtóž bě prjedy pošny „šlotny“ nadžijow, tón je poraženjy a
žaruje pšchi šwojich 25 a mjenje procentach; šchtóž bě prjedy
pešimista a šo nicžeho wjazy njenadžijesche, tón je pšchewatany,
šo šmėje ras, jelišo taš dolho žiwjy, šašo telko. Wothódnoščenje
je tež wošebje ša šamóženje zyrkijow a wošadow je šškodu byšo.
Čžim bóle maja nětk zyrkwinštwu šajmow na to hladacž, šo
nicžo njeskomdža, wošebje niz pšchijewjenja, kotrež maja šo hacž
do 1. januara 1926 štačž. Tež ma šo wot 1. januara 1925 šašo
dan šlacžicž. —

Na šwětowej konferenzy w Štockholmje bě nadpadna a na-
dobna wošoba ta Alexandrišeho patriarči Šhotioža, kotryž bě
š wjednikom prawowěrnjych abo grichiško-katolskich na tutej taš
wažnej šhromadžijnje. Hacžrunje bě šwoje šeta hižo na wjaz
hacž 80 pšchinješt, bě tola tutón wošebity ale tež wobčežny na-
dawš, na šo wšak, šwoju zyrkej na tutym šjědže, kašehož njebě
pšches wjele šetšotkow byšo, šastupowacž. Dužy dont do šwojeje
egiptowškeje domišny šchori w Šchwizy na wošlabnjenje wutrobjy
a je tam w měsčje Zuerichy wumřel. Š nim je prawowěrna
zyrkej šwojeho hłowneho wjednika, kotrehož tež „šamža“ prawo-
wěrnej zyrkwe mjenowachu, šhubila; šo paš je šo š nim na
tutym šhromadnym škutku šchescžijanskich zyrkijow — bjes rom-
ško-katolskeje — wobželila a šobu dželata, š tym je njebočicž
šemu a tehorunja šebi pomnil njesapomnjecža štajila. R. W.

Wšchelle š bliska a š daloka.

W Nowym Šersdorje šhadžuja šo dženzka ewangelške to-
warštwu mlodženzow w Lubijškim wošrjeku š letnej šhroma-
džijnje. W pošlednim čžaku je šo w tutym wošrjeku wjele ša
wumwicze a pošbėhnjenje tuteho džela mjes mlodžinu škutkowalo;
wošebje tež pšches dowěrnika, kotryž ma šwoje wošebite dželo we
Šerrnhucze; tež šwjedžen lužičich pošaunistow, kotryž šo 6.
šeptembra w Lubiju wotně, šwižuje š tutym dželom mjes ewan-
gelškej mužškej mlodžinu. Njeky tuto ša našch čžak a runje taš
ša našch lud a našchu zyrkej a niz mjenje ša našche wošady
nušne dželo namaša dale a wjazy šrošumjenja a pošpjery we
našchich wošadach.

Šserbšta předaršta konferenca šmėje druhi šchwórtk měžaza
šktobra šwoju Michalšku šhromadžinu. Dofelž budže dženiški

porjad wobšchěrnjy a wažny, njeky šo wšchitzy na tutón džej
pšchihotuja.

W Šorschizach šwjecži dženzka towarštwu ewangelškich mlod-
nych holzow šwój letny šwjedžen. Ššwjedžen krajneho šwjaska
tewarštwow ewangelškich mlodnych holzow šmėje šwój tutolětny
šłowny šjěš w Šoebelnu a to 26., 27. a 28. šeptembra.

Šermuške tu šašo šu. Wóšborš je šapocžak, 14. šeptembra
šwjecžesche Šodžijška wošada šwoju daloko šnatu šermušku; na
šamšnym dnju běchu tež wšchelake šermuške wšche Šubija, kaš
w Šabrachčžizach a Šerwigšdoršje. Šermušch móžesich wšchelako
šwjecžicž. Njeky našchim wošadani wostanje šermušch wošebje
šwjedžen dwójakeho rafa: šwjedžen Šožeho doma a šwjedžen
šwójby. Šoži dom, šwjedžicž wošady a wošadneho žiwjenja
čže a dyrbi na tutym dnju žyla wošada, tež tych šiwčich a šym-
nych šwolacž š šebi a š Šohu. A šwójbnym je nušne a dobre,
runje na tutym dnju šo šhromadžicž do žylka w šermušchnej wo-
šadže a wobnowicž a škrucžicž šwjaski šrwě a pšhecželštwu a šo
š hščžemi tež šhromadžicž w šwjedženškim Šožim domje. Š teho
šhwa ša wošadu a šwójbnjych dobreho a špomožneho, a teho
njemóženy ženje doseč měsč, wošebje niz w čžakach, kaš našch.
Tuž šwjecžny žohnowane šermuške w našchich Šožich domach
a w našchich šwójbach.

Š Wóšlinka. Mišionške towarštwu šerbško-němškich wošad-
ow šwjecži w tutym šecze šwój letny šwjedžen na mjesach
Šserbštwu we Wóšlinku, a to 16. njedželu po šwj. Šr. (27. šept.).
Šano w 1/29 hodž. ma šerbške šwjedženške předomanje kn. šaraš
Š. Wrošak š Šetliž, bjes tym, šo na němškim šemšchenju w 1/211
hodž. kn. mišionški inspektor Michel š Drježdžan š wošadže rěcži.
Šonšamjy džerži potom tež hiščeže šemšchenje š džecžimi. — Na
13 šet njeje šo w našchich wošadže žadny zyrkwinški šwjedžen
wjazy šwjecžil. Nětk chyzl Šoh nam žohnowacž tutón džej, na
kotryž pšchepšchujemy tež wšchitkich pšhecželow mišionštwu
mjes pošhanami je šužodnjych wošadow.

Lipščjanške mišionštwu.

Džej 21. šeptembra 1925 je ša Lipščjanške mišionštwu mjes
pošanami wošebity džej. Mišionar dr. Šröblich dželi šo wot
Lipščjanškeho mišionškeho doma a wot domišny, šo by čžabnyš
do Šndiškeje, a to jako tón přeni, kotryž šmē po wójnje š Něm-
škeje do Šndiškeje šastupicž. Šeho pšchewodža jeho džowla.
Něhdže měžaz pošdžičho nastupi mlody mišionar Š. Šabler
šwoje pucžowanje do Šndiškeje; taš budžeja bóršy šašo ššjo
š našcheho šakšeho mišionštwu tam mjes šchescžijanami a pošha-
nami tamulškeho luda škutkowacž. Čžežke dželo čžaka tam na
nich, ale tam čžak tež š radoščžiwěj a džatnej wutrobu n nich
mloda zyrkej Šamulow; čže witacž šašopšchihadžaznych „wótšow“.
Šwjekelaze je pšchi tym, šo wošebje tež jendželšzy šchescžijenjo
w Šndiškej šebi pšcheja, šo bychu šo němšzy mišionaršjo šašo
wrócžili, a šo šu tež w nowinach šjawnje tute šwoje pšhecža wu-
prajili. Šo wšcho napjelnja naš š nowymi nadžijemi ša dalšche
šhromadne a špomožne dželanje na polu Šnješeweho mišion-
štwu a nušnje naš š džakowanju Šohu tomu Šnješej. A tutón
džak budž nutrna modlitwa, šnužite šlowo a horšitwy škutk ša
šraleštwu Šnješa Šešuža, tu pola naš domach a tam wonka!

Šštwowanje. R. w R. Džak ša dopis. Dželo bě hižo pšche-
wšate. R. w Š. ša 16. p. Šr. — R. w Š. ša 17. p. Šr. —
M. w R. ša 18. p. Šr.